

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 29. svibanj 2019. [\[Multimedia\]](#)

„Njima je...pokazao da je živ...zapovjedi im...da čekaju Obećanje Očevo“ (Dj 1, 3.4)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas započinjemo niz kateheza koje se oslanjaju na Knjigu Djela apostolskih. Ova biblijska knjiga, koju je napisao evanđelist Luka, govori nam o *putovanju* – jednom putovanju: ali o kojem to putovanju? O *putovanju evanđelja u svijetu* i pokazuje nam čudesnu vezu između Riječi Božje i Duha Svetoga koja uvodi vrijeme evangelizacije. Protagonisti Djela su životvoran i djelotvoran „par“: Riječ i Duh.

Bog „besjedu svoju šalje na zemlju“ i „brzo trči riječ njegova“, kaže se u Psalmu (147, 15). Riječ Božja trči, ona je dinamična, natopi svako tlo na koje padne. A koja je njezina snaga?

Sveti Luka nam kaže da ljudska riječ postaje djelotvorna ne zahvaljujući retorici, koja je umijeće dobrog govora, već zahvaljujući Duhu Svetom, koji je Božji *dýnamis*, Božja dinamika, njegova snaga, koja ima moć pročistiti riječ, učiniti je nositeljicom života.

Na primjer, u Bibliji postoje priče, ljudske riječi; ali koja je razlika između Biblije i povijesne knjige? Razlika je ta da riječi iz Biblije bivaju uzete od Duha Svetoga koji daje vrlo veliku snagu, drugačiju snagu i pomaže nam da ta riječ bude sjeme svetosti, sjeme života, da donese plod.

Kada Duh pohodi ljudsku riječ ona postaje dinamična, poput „dinamita“ koji može ražariti srca i srušiti sheme, otpore i zidove podjele, otvarajući nove putove i šireći granice Božjeg naroda.

I to ćemo vidjeti u ovim katehezama, u knjizi Djela apostolskih.

Onaj koji daje zanosnu zvonkost i prodornost našoj tako krhkoj ljudskoj riječi, koja je kadar čak lagati i bježati od svojih odgovornosti, je Duh Sveti jedini, po kojem je Sin Božji rođen; Duh koji ga je pomazao i podržavao u poslanju; Duh zahvaljujući kojem je izabrao svoje apostole i koji je

jamčio ustrajnost i plodnost njihovom naviještanju, kao što ih i danas jamči našem naviještanju.

Evandjelje završava s Isusovim uskrsnućem i uzašašćem, a narativna radnja Djela apostolskih počinje upravo ovdje, iz preobilja života Uskrsloga izlivenog u njegovu Crkvu. Sveti Luka nam govori da je Isus (apostolima) „poslije svoje muke mnogim dokazima pokazao da je živ, četrdeset im se dana ukazivao i govorio o kraljevstvu Božjem“ (Dj 1, 3). Uskrsli, Uskrsli Isus, čini vrlo ljudske geste, kao što je blagovanje sa svojim i poziva ih da s povjerenjem očekuju ispunjenje Očevog obećanja: „vi ćete... biti kršteni Duhom Svetim“ (Dj 1, 5).

Krštenje u Duhu Svetom je iskustvo koje nam omogućuje ući u osobno zajedništvo s Bogom i biti dionici njegove univerzalne spasenjske volje, steći dar *parresie*, hrabrosti, to jest sposobnosti zboriti „kao djeca Božja“, ne samo kao ljudi, nego kao djeca Božja: jasnu riječ, slobodnu, djelotvornu, punu ljubavi prema Kristu i braći.

Stoga se nije potrebno boriti da bi se zadobilo ili zaslužilo Božji dar. Sve je dano besplatno i u svoje vrijeme. Gospodin daje sve besplatno. Spasenje se ne kupuje, nema cijenu: to je besplatni dar.

Na tjeskobno pitanje da unaprijed otkrije vrijeme u kojem će se dogoditi događaji koje je On objavio, Isus odgovara svojim: „Nije vaše znati vremena i zgone koje je Otac podredio svojoj vlasti. Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje“ (Dj 1, 7-8).

Uskrsli poziva svoje da ne žive tjeskobno sadašnji čas, nego da im vrijeme bude saveznik, da znaju čekati rasplet jedne svete povijesti koja nije prekinuta već napreduje, uvijek ide dalje; da znaju čekati „korake“ Boga, Gospodina vremena i prostora.

Uskrsli poziva svoje da ne „proizvode“ sami poslanje, nego da čekaju da Otac njihova srca ispuni snagom svoga Duha, kako bi se mogli uključiti u misijsko svjedočanstvo kadro širiti se od Jeruzalema na Samariju i prijeći izvan granica Izraela sve do nakraj svijeta.

To očekivanje apostoli žive zajedno, žive ga kao Gospodinova obitelj, u gornjoj sobi odnosno dvorani Posljednje večere, čiji su zidovi još uvijek svjedoci dara kojim se Isus predao svojim u Euharistiji. A kako čekaju tu snagu, Božji *dýnamis*? Moleći s ustrajnošću, kao da ih nije mnogo nego samo jedan. Moleći u jedinstvu i s ustrajnošću. Naime, molitvom se pobjeđuje samoću, napast, sumnju i otvara se srce zajedništvu. Prisutnost žena i Marije, Isusove majke, jača ovo iskustvo: one su prve od Učitelja naučile svjedočiti vjernost ljubavi i snagu zajedništva koja pobjeđuje svaki strah.

Molimo i mi Gospodina da nam udijeli da strpljivo čekamo na njegove korake, da ne želimo mi „proizvesti“ njegovo djelo i da ostanemo poučljivi moleći, zazivajući Duha i njegujući umijeće

crkvenog zajedništva.

Na kraju pozdrava vjernicima na talijanskom jeziku

Sutra ćemo slaviti Uzašašće Gospodinovo. Kao nekoć apostolima Gospodin i nama danas ponavlja: „Neću vas ostaviti kao siročad, bit ću s vama sve dane sve do kraja“ (usp. *Iv* 14, 17-18). Ako budete Isusovi prijatelji, On će vam pomoći osjetiti njegovu prisutnost u vašemu životu i nikada se nećete osjećati usamljenima ili napuštenima.

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana